

Sonsuz Kapılar Odası

Yavuz DEMİRKIRAN

Sonsuz Kapılar Odası

Yavuz DEMİRKİRAN

Daniel sıcak kahverengi tenli ve kıvrıkcık siyah saçlı meraklı bir çocuktur. Yağmurlu bir öğleden sonra, uzun ve kıvrımlı bir evde yaşayan Büyükbabası Aldo'yu ziyaret etti. Çatı katında Daniel küçük bir pirinç anahtar buldu. "Bu özel bir şeyi açar," dedi Büyükbaba Aldo, yuvarlak gözlüklerinin ardında gri gözleri pırıldayarak. "Ama unutma: atlamadan önce bak."

Daniel anahtarını aldı ve evin en tepesine tırmandı. Daha önce hiç fark etmediği dar bir kapı vardı. Anahtar tam olarak uydu. Çevirdiğinde kapı yumuşak bir tık sesiyle açıldı. Arkasında Daniel'in daha önce hiç görmediği bir oda vardı. Her boyutta ve renkte kapılar, kapılar ve daha çok kapılar mekânı dolduruyordu.

Kapılar kırmızı, mavi, yeşil ve altın rengindeydi. Bazıları minicikti, bir fare deliğinden büyük değildi. Diğerleri bir devin sığabileceği kadar uzundu. Her kapının üstüne garip bir simge oyulmuştu. Daniel'in koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Vay canına!" diye fısıldadı. Sarı ayakkabıları yerde gıcırdarken her şeyi bir anda görmeye çalışarak etrafında döndü.

Daniel'in denediđi ilk kapı parlak sarıydı. İtip açtı ve ayçiçekleriyle dolu bir bahçeye adım attı. Etrafında kelebekler uçuşuyor, hava tatlı kokuyordu. Çiçeklerin arasında koşup güldü. Ama kısa süre sonra ayçiçekleri giderek uzadı ve Daniel sarı kapıyı bir daha bulamadı. İçinde küçük bir endişe hissetti.

Başka bir kapı buldu, bu gökyüzü mavisine boyanmıştı. Evlerin kitaplardan yapıldığı bir köye açılıyordu! Sivri şapkalı küçük insanlar ona el salladı. "Merhaba!" diye bağırdılar. Daniel de el salladı. Kalıp her kitabı okumak istedi ama Büyükbaba'nın sözlerini hatırladı. Kapının üstüne baktı ve küçük bir ev gibi bir simge gördü.

Sonraki kapı koyu mordu ve yıldızlarla kaplıydı. Daniel açtı ve nefesi kesildi. Gökyüzünde süzölen bir patıkanın üzerinde duruyordu! Uzun burunlu tuhaf yaratıklar yanından süzölöp geçti. Biri ona bir yıldız kurabıyesi uzattı. Daniel bir ısırık aldı. Tadı bal gibiydi. Ama arkasını döndüğünde mor kapı kaybolmuştu. Kaybolmuştu.

Daniel kapı kapı denedi, her biri bir öncekinden daha harikaydı. Yeşil camdan bir kapı, çiçeklerin şarkı söylediği bir ormana açıldı. Gümüş bir kapı, denizin altındaki bir şehre açıldı. Ama her kapıdan çıktığında kapı arkasında kayboluyordu. Yeşil sırt çantası ağırlaşmış, yamalı dizi ağrımaya başlamıştı. Eve gitmek istiyordu.

Yere oturdu ve dizlerini kucakladı. "Atlamadan önce bakmalıydım," dedi. Tam o sırada küçük bir yaratık belirdi. Daniel'in omzu kadardı, soluk gri-mavi tenli ve büyük kehribar gözlüydü. Turkuaz kukuletalı bir cübbe giyiyor ve mavi alevli bir fener taşıyordu. Kapı Bekçisi.

Kapı Bekçisi konuşmadı. Sadece ince parmağıyla en yakın kapının üstündeki simgeyi işaret etti. Daniel dikkatle baktı. Simge, içinden bir çizgi geçen bir daireydi. Sonra bir daire ve iki çizgi olan başka bir kapı fark etti. Bir de bir daire ve üç çizgi olan başka bir kapı. Bir desen! "Simgeler kapıların nereye gittiğini söylüyor!" dedi.

Daniel simgeleri dikkatle incelemeye başladı. Güneş simgeli kapıların aydınlık bahçelere açıldığını gördü. Ay simgeli kapılar gece mekânlarına açılıyordu. Ev simgeli kapılar eve götürüyordu. Sırf eğlence olsun diye, düşünmeden kapılar seçiyordu. Şimdi anlamıştı. "Ev simgesi olan bir kapı bulmalıyım," dedi.

Daniel yavaşça yürüdü, her simgeyi inceledi. Kapı Bekçisi sessizce onu izledi, mavi feneri parlıyordu. Bazı kapılar cezbediciydi: birinde dağ simgesi vardı, tırmanılacak yüksek zirveler vaat ediyordu. Ama Daniel sabırlı kaldı. Sonunda üstünde ev simgesi olan küçük ahşap bir kapı buldu. Tıpkı Büyükbaba'nın evine benziyordu.

Daniel kapıyı açtı. Kahverengi hırkasıyla oturan Büyükbaba Aldo oradaydı! "Yolunu buldun," dedi Büyükbaba gülümseyerek. Daniel ona sarıldı. "Atlamadan önce bakmayı öğrendim," dedi Daniel. "Simgeler seçim yapmama yardımcı oldu." Büyükbaba başını salladı. "İyi kararlar sadece heyecan değil, düşünce gerektirir."

Daniel Büyükbaba'ya bahçeleri, kitap köyünü ve gökyüzü patikasını anlattı. Büyükbaba gri gözleri sıcacık dinledi. "Kapılar odası sihirli bir yerdir," dedi. "Ama yalnızca düşünmeye hazır olanlara açılır." Daniel maceranın bulmacayı kendisi çözdüğü için daha da güzel olduğunu fark etti. Gururlu ve mutlu hissetti.

O günden sonra Daniel kapılar odasını sık sık ziyaret etti. Her zaman önce simgelere baktı. Bazen bir bahçe kapısı, bazen bir köy kapısı seçti ama bir daha asla kaybolmadı. Kapı Bekçisi ara sıra görünürdü, sessiz bir dost. Daniel seçmeden önce düşünmenin her macerayı daha eğlenceli kıldığını öğrendi.

Bir gün Daniel daha önce hiç görmediği bir simge olan yeni bir kapı buldu: bir anahtar. Açtığında anahtarlarla dolu bir oda buldu! Her anahtarın bir simgesi vardı. Daniel gülümsedi. Ne yapacağını tam olarak biliyordu. Bakacak, düşünecek ve dikkatle seçecekti. Ve belki bir gün, bu sırrı başka biriyle paylaşacaktı.

Daniel anılarla dolu yeşil sırt çantasıyla eve döndü. Büyükbaba Aldo ile oturup yağmuru izledi. "En güzel maceralar," dedi Daniel, "düşündüğün maceralardır." Büyükbaba Aldo omzunu sıvazladı. "En güzel kısmı ise her zaman eve dönmektir." Daniel gülümsedi, koyu kahverengi gözleri parlıyordu. Bir sonraki macerası için sabırsızlanıyordu.